

[Hanne Severinsen]

skolevalg, så ville alle suse rundt på alle mulige skoler. Det vil de ikke. Faktisk har vi jo haft frit skolevalg inden for kommunerne, og det har vist sig, at de fleste ønsker – som også undervisningsministeren – at man bakker op om den lokale skole. Derfor er det netop kun nogle få tilfælde.

Det er dér, vi er meget interesserede i at vide, hvad »oplagte urimeligheder« er. Er det kun noget med kilometerne, eller kan det også, som den tidligere undervisningsminister var inde på, være spørgsmålet om, at man måske har alle sine kammerater et sted og har været glad for skolen, og så er man flyttet, men man føler, at det ville være rart at blive gående i den samme klasse, og det i øvrigt ikke koster samfundet noget? Er det også en oplagt urimelighed?

Vi vil gerne have præciseret så nogenlunde, hvad »oplagte urimeligheder« er, for det er meget vigtigt for borgerne. Derved kan de nemlig vide, om det kan betale sig at søge hos ministeren, eller om de lige så godt kan lade være.

(Kort bemærkning).

Bertel Haarder (V):

Jeg er ligesom fru Hanne Severinsen noget rystet over svaret, bl.a. fordi man med det svar, undervisningsministeren gav, lige så godt kunne afskaffe enhver skolefrihed i landet. Nu kan jeg forstå, at skolen som kulturcenter er blevet en slags tempel, som man skal tvinges til at tilbede, uanset om man kan lide det eller ej. Må vi ikke godt få en ordentlig begrundelse? For den, undervisningsministeren kom med, går altså ikke.

Hvorfor ikke forbyde alle friskoler? Hvorfor ikke forbyde frit skolevalg inden for kommunegrænsen, som fru Hanne Severinsen spurgte om? Altså, lever vi i et frit land, eller lever vi ikke i et frit land? Skal ministeren bestemme, hvor forældres børn skal gå, eller skal ministeren ikke bestemme det? Det er altså en ret fundamental sag. Det er en prøvesten på, hvem det er, der mener noget med, at den offentlige sektor er til for borgernes skyld, og hvem der ikke mener noget med det.

Undskyld, jeg siger det, men somme tider er mindre sager i deres store enkelhed meget gode prøvestene på, hvem der mener noget med, at borgerne skal først – foran systemet, foran

institutionerne – og hvem der mener, at det er den offentlige sektors interesser, der skal gå forud. Jeg synes ikke, undervisningsministeren svarede på det.

Det er en lille sag, det erkender jeg, men det er en lille sag, som er ganske tankevækkende, også fordi regeringen på en række andre områder, bl.a. på børnepassningsområdet, har ting til behandling i dag, som er ret så rystende, som betyder afmodernisering, nybureaukratisering, ny indførelse af refusionsordninger osv.

Alt det, som vi har forsøgt at kæmpe os ud af, skrider vi nu tilbage i, og det synes jeg egentlig at især Det Radikale Venstre skulle prøve at være bolværket imod. Og så kommer der her en begrundelse fra ministeren, som er mere socialdemokratisk end en socialdemokratisk minister – tror jeg – kunne drømme om at komme med. Så kunne vi ikke få en lidt bedre begrundelse, om ikke andet?

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

Jeg er glad for, at hr. Bertel Haarder erkender, at dette er en lille sag – for at citere ham selv. Derfor er der vel heller ikke grund til at svinge sig lige så højt op, som hr. Bertel Haarder fik gjort her.

Men jeg vil sige, hvis det kan være nogen betryggelse, at når vi skal udforme de nærmere bestemmelser i forbindelse med udmøntningen af folkeskolelovforslaget, skal jeg gerne forelægge det for ordførerne og drøfte det med dem, sådan at vi søger den bedst mulige fortolkning af det, vi i øvrigt har været enige om.

Når man taler om frihed, er det jo ikke altid frihed til hvad som helst. Sådan opfatter jeg ikke frihedsbegrebet. Og jeg tror i øvrigt ikke, at vi på nogen måde skal blande os i, hvordan man i de enkelte kommuner i øvrigt ønsker at tilrettelægge det.

Når jeg her argumenterer for og måske næsten slår et slag for tanken om at udvikle skolen som lokalt kulturcenter, så ved jeg selvfølgelig godt, at det aldrig har været hr. Bertel Haarders stærke ønske, at man skulle præcisere betydningen af det begreb i forbindelse med skolen. Men det synes jeg altså er meget væsentligt. Det kræver samling, opslutning, etablering af fællesskaber omkring skolen, og derfor skal vi sørge for, at skolerne ligger som centrale steder i lokalsamfundet, som samlingssteder. Og det mener jeg ikke vi gør, hvis vi går den vej, som dette forslag lægger op til.